מקורות למסכת מגילה דף יח ע"א

בראשית פרק לג פסוק כ
וַיַּצֶּב שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

רש"י
ויקרא לו אל אלהי ישראל - לא שהמזבח קרוי אלהי ישראל, אלא על שם שהיה הקדוש ברוך הוא עמו והצילו קרא שם המזבח על שם הנס, להיות שבחו של מקום נזכר בקריאת השם, כלומר מי שהוא אל הוא הקדוש ברוך הוא הוא לאלהים לי ששמי ישראל, וכן מצינו במשה (שמות יז טו) ויקרא שמו ה' נסי, לא שהמזבח קרוי ה', אלא על שם הנס קרא שם המזבח, להזכיר שבחו של הקדוש ברוך הוא, ה' הוא נסי. ורבותינו דרשוהו שהקב"ה קראו ליעקב אל. ודברי תורה (ירמיה כג כט) כפטיש יפוצץ סלע, מתחלקים לכמה טעמים, ואני ליישב פשוטו ושמועו של מקרא באתי׃

רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק א הלכה יט
אין כותבין תפילין ומזוזה אלא בכתב אשורית, והתירו בספרים לכתוב אף ביוני בלבד, וכבר נשקע יוני מן העולם ונשתבש ואבד לפיכך אין כותבין היום שלשתן אלא אשורית, וצריך להזהר בכתיבתן כדי שלא תדבק אות באות שכל אות שאין העור מקיף לה מארבע רוחותיה פסול, וכל אות שאין התינוק שאינו לא חכם ולא סכל יכול לקרותה פסול, לפיכך צריך להזהר בצורת האותיות שלא תדמה היו"ד לוא"ו ולא וא"ו ליו"ד ולא כ"ף לבי"ת ולא בי"ת לכ"ף ולא דל"ת לרי"ש ולא רי"ש לדל"ת וכן כל כיוצא בזה עד שירוץ כל הקורא בהן.

הגהות מיימוניות
[ע] כרשב"ג ודלא כת"ק דשרי בכל לשון. ומכאן אסר רבינו יואל הלוי להעתיק לגר ספר חומש מספר של כומרים ובשביל שהגר לא ידע לשון הקדש אלא לשון כומרים רצה להעתיק להיות לו לפירוש ועוד ראיה מפרק כל כתבי איתמר היה כתוב תרגום ובכל לשון רב הונא אמר אין מצילין רב חסדא אמר מצילין וכו' עד מעשה באבא חלפתא שהלך אצל ר"ג ובידו ספר איוב תרגום וכו' עד וצוה עליו וגנזוהו אלמא שאר לשונות אפילו כתובים מכתבי הקודש אסור לקרות ומה שאנו קוראים בתרגום חומש ובנביאים שאני תרגום שאמרו יונתן ואונקלוס כדאיתא במגילה ודוקא כשהם כתובים כתב אשורית או יוונית ורש"י כתב בריש כל כתבי אם אמרו יונתן ואונקלוס לא כתבו ועוד נראה לרבינו יואל ראיה מדאמר פ"ב דסנהדרין והניח להדיוטות כתב עברי ולשון ארמי והוא תרגום ואנן כמו הדיוטות. והא דאמרינן פ"ק דגיטין כותבין עליו אונו אפילו בשבת פירוש בכתב עמים דאינו אלא משום שבות דגזרו על שלהם אטו על שלנו׃